

ja i normalno duga pauza u mom igranju.

Malo zbog moga neigranja, a dosta zbog slabe forme tima, u novom prvenstvu smo doživljavali poraz za porazom. Klub je došao u situaciju da se grčevito bori za opstanak. Trener, pa i novi predsednik traže da igram, iako već sedam meseci nisam trenirao. Poslednje tri utakmice mi moramo da dobijemo, ako želimo da zadržimo prvoligaški status. Iako neizlečen i nezdrav, morao sam na teren.

Prvu utakmicu od tri, smo pobedili. Trener zadovoljno izjavljuje: -, "Eto, vidite šta samo jedan igrač znači". A ja skoro da nisam imao posla. Druga po redu igra, bila je malo teža, ali smo i nju dobili. Došla je na red i zadnja utakmica, i to protiv tima čiji mi je igrač slomio nogu. Molio sam da ne igram, ali nije vredelo. Morao sam, jer sam profesionalac. Branio sam veoma dobro prvi deo utakmice, ali na samom početku drugog poluvremena kod stanja 1: 0 za nas, isti igrač, po drugi put mi je slomio nogu, na istom mestu. Odmah je došla hitna pomoć, da me odvoze u bolnicu. Odbio sam da krenem, pre završetka utakmice jer sam želeo, pa makar i povređen, bar svojim prisustvom da pomognem drugovima da istraju i sačuvaju rezultat. Uspeli smo da se spasimo, a ja ponovo završih u bolnici. Nova operacija i sledećih par meseci u gipsu. Bilo mi je sada mnogo lakše, jer sam mogao pomoću štaka da se krećem. U novinama puno pohvala za moju igru, ali i puno loše prognoze za moje dalje igranje. "Ovo je kraj jedne blistave karijere" i slično. Nisam mogao da podnesem takvo pisanje pa sam ih pozvao kod mene. Počastio sam ih šljivovicom iz čitricice i rekao: Gospodo, ovo je već drugi slučaj, za vreme mog igranja za Keln, da mi vi predviđate kraj. Kraja biti neće, ja ću se vratiti veoma brzo na teren, a kraj će doći onda kada Bog to kaže. - "Onda neka ti je Bog u pomoći Šole", - skoro u istom trenutku njih nekoliko pri izlasku iz stana rekoše.

Moja upornost i želja za povratkom na teren urodila je plodom. Vraćam se na teren ali ponovo, ne mojom voljom, već željom igrača, trenera i ljudi iz kluba jer se u tome prvenstvu dešavalo nešto u šta nisam mogao da verujem. Izbila je najveća afera u nemačkom fudbalu, prodavanje i nameštanje rezultata za novac. I četvorica naših igrača bili su u to umešani, ali samo jedan je to učinio za novac.

Predsednik kluba iz Ofenbaha, kod Frankfurta, prebogati Kanelas, želeo je kupovinom bodova da spase svoj klub od ispadanja. Kupovao je utakmice, kada je njegov tim igrao i nameštao ostale rezultate pojedinih utakmica koji su odgovarali njegovom timu. Zadnje kolo Bundes lige, maja 1971. prevršilo je sve mere, čak je i on tražio javno, preko novina od predsednika nemačkog Saveza, da odloži zadnje kolo "Jer, Smrdi od Frankfurta do Londona", bio je odbijen. Ja sam baš tu zadnju utakmicu Keln - Kikers, Ofenbah, morao da igram. Pristao sam ali tek na molbu igrača i kapitena Overta. Govorio mi je: Šole mi te trebamo, mi moramo ovu utakmicu da dobijemo i bar malo operemo sramotu sa kluba.

Odigrao sam najtežu utakmicu u svom životu. Moje shvatanje o sportu je bilo ugroženo, a o moralu i da ne govorim. Dobili smo tu utakmicu i spasli ugled kluba, kao i svoj lični ugled. Gospodin Kanelas mi je prišao posle utakmice i čestitao, rekavši da pogledam vesti na televiziji, uveče u pola osam. Sa nestrpljenjem sam čekao vesti te večeri i bio zaprepast onim što sam čuo. Kanelas sa još dvojicom novinara, pustio je traku od trideset minuta, na kojoj su bili snimljeni svi razgovari prodatih utakmica. U drugom izdanju vesti, na početnoj televiziji, prva slika je bila kako policija privodi igrače na razgovor i u pritvor. Sve skupa 25 igrača je bilo povezano ovom aferom. Usledile su kazne, od dve godine do doživotne zabrane igranja fudbala.

Telefon je zvonio tokom cele noći. Zvali su navijači i čestitali na pobeđi i sportskom moralu. Ujutru me je pozvao jedan od najbogatijih ljudi u Kelnu, vlasnik kompanije kolonske vode 411, i zatražio da potpišem novi ugovor. Rekao sam da sačekaju da se završi finale KUP-a Nemačke, 21. juna, 1971. pa da onda razgovaramo.

UGOVORU SA CIFROM PO LIČNOM IZBORU

Došao je i taj dan. Odigrao sam kažu, i najbolju utakmicu u životu. I ako smo bili poraženi od Bajerna iz Minhena, u produžetku utakmice. Bila je to neravnopravna borba, igrali smo samo sa deset igrača a pred sam kraj sa devet. Sudija nam je isključio na samom početku jednog, a pri kraju regularnog vremena, i drugog igrača. Bili smo moralni pobednici, ako je bilo za utehu.

Posle utakmice, u sali za konferencije za štampu, imao sam sastanak sa predsednikom Kelna i još trojicom najboljih igrača. Predsednik mi je pružio potpisani ugovor od strane kluba i rekao da sam, svojom rukom napišem iznos na vrednost, mesečnu platu i premiju. Pročitao sam ugovor, a ruke su mi drhtale, bio sam uzbuđen i srećan zbog ogromnog poverenja koje mi je ukazano, mogao sam da napišem cifru od jedne do milion maraka i sve bi moralo da mi se isplati. Vratio sam ugovor predsedniku i rekao: Hvala vam na poverenju, ali ja ne mogu da potpišem.

-Ša još hoćeš Šole?

-Ništa više sem slobode. Posle svega što se zbilo u nemačkom fudbalu, ja tražim samo slobodu.

-Ili ćeš igrati ovde ili nigde! - Reče mi ljutito gospodin Mark

-Dobro predsedniče, onda neću igrati nigde. Neka ova utakmica bude i kraj moje fudbalske karijere.

Š.M. S.P.

Nastavak u sledećem broju

Od novembra u svakom broju MI MAGAZINA originalni DVD (NTSC) sa najpopularnijim domaćim filmovima

Profesionalac
Dušana Kovačević

Rezervišite originalnu kopiju filmova „Profesionalac“ (novembar) Dušana Kovačevića i „Lavirint“ (decembar) Miroslava Lekića na DVD (NTSC) + MI MAGAZIN za samo 10\$

Telefon
647.831.1657

ili na e-mail: dvd@dvd.mimagazin.net

Pamti se da je raspustio Parlament i zabranio političke stranke, a to mu nikada nisu mogli oprostiti ljuti zatočnici diktature proleterijata i neostupne pristalice jednopartijskog sistema. Zamera mu se što je stvarao Jugoslaviju iako je u njoj prvi okupio i oslobodio svoj narod.

Mada je pao kao prva žrtva fašizma šest godina pre početka Drugog svetskog rata, njegovo stradanje nastavljeno je i posle pobeđe nad fašizmom. Pola veka njegovo ime i ime kraljevske porodice bilo je prokazano. Jedini spomenik Kralju Aleksandru i Kralju Petru koga se nije mogla domoći rušilačka ruka bio je onaj u Parizu na Jelisejskim poljima, na skveru Kralja Aleksandra. Kapela na Lovčenu koju je obnovio svom pretku srušena je najviše što je on obnovio. Njegovo ime na spomeniku Neznamom junaku na Avali bilo je prekriveno granitnom lajsnom. Ta lajsna je uklonjena nedavno, ali granitna gromada iz koje je ta lajsna isklesana još pritiska njegovo ime i delo. Uklanjanje te gromade njegov narod i njegova Crkva, ne duguju samo njemu nego pravdi, istini i sebi.

Još je u tuđini grob njegovog sina, Kralja Petra II i njegove slavne udovice kraljice Marije. I da srpski narod nema drugih grehova ni dugova, osim onih prema svom kralju mučeniku i njegovoj porodici, bio bi pregrešan i prezadužen.

Sveća koju je zapalio u Dečanima, tinja gotovo pretuljena. Iz ruševina države koju je stvorio, Srbija se još nije iskobeljala, a kamoli vratila sebi.

I posle kosmičke sramote koju su doživele njegove ubice i skrnavitelji njegovog doma, koji su pucali i u čelo Hrista Spasitelja u dvorskoj crkvi na Dedinju, ovih dana čujemo da će u sred slobodnog Beograda 2004. godine biti pozvan onaj ko je odobrio da gardijska jedinica oda počast kralju Petru I povodom stogodišnjice njegovog krunisanja. Da je to istina vidimo danas kada greška nije ponovljena i kad toj jedinici nije dozvoljeno da na Oplencu oda počast najslavnijem vojniku i vojskovođi, vrhovnom komadantu srpske vojske Kralju Aleksandru Karađorđeviću. Ako je ta odluka doneta po pravilima vojske Srbije i Crne Gore, to bi značilo da su u našoj vojsci na snazi pravila i ukazi onog kaplara koga su regent Aleksandar i njegova vojska krvave glave oterali sa Suvobora ili njegovih sledbenika neprijatelja Srbije i Crne Gore.

Slava viteškom kralju mučeniku Aleksandru Karađorđeviću!

Matija Bečković,

(9. oktobra 2004.godine, na sedamdesetu godišnjicu ubistva kralja Aleksandra Karađorđevića)